

कृताञ्जलिस्ततो वाक्यमुवाचानन्तरं वचः । एवमेव यथात्य त्वमस्त्वेषोऽतिक्रमो मम ।

अनुनीतोऽस्मि गोविन्द तारितश्चास्मि माधव । मोचिता व्यसनाद्दोरादयमद्य त्वयाऽच्युत ।

भवन्तं नाथमासाद्य ह्यावां व्यसनसागरात् । घोरादद्य समुत्तीर्णावुभावज्ञानमौहितौ ।

त्वदुद्भिन्नवमासाद्य दुःखशोकार्णवादयं । समुत्तीर्णाः सहामात्याः सनाथाः स्म त्वयाऽच्युत ।

इति श्रीमहाभारते कर्णपर्वणि युधिष्ठिरप्रबोधने सप्ततितमोऽध्यायः ॥ ७० ॥

॥ सञ्जय उवाच ॥ धर्मराजस्य तच्छ्रुत्वा प्रीतियुक्तं वचस्ततः । पार्थं प्रोवाच धर्मात्मा गोविन्दो यदुनन्दनः ।

इति स्म कृष्णवचनात् प्रत्युच्चार्य युधिष्ठिरं । बभूव विमनाः पार्थः किञ्चित्कृतेव पातकं ।

ततोऽब्रवीद्वासुदेवः प्रहसन्निव पाण्डवं । कथं नाम भवेदेतद्यदि त्वं पार्थ धर्मजं ।

असिना तीक्ष्णधारेण हन्या धर्मं व्यवस्थितं । त्वमित्युक्त्वाऽयं राजानमेवं कम्पलमाविशः ।

हत्वा तु नृपतिं पार्थ अकरिष्यः किमुत्तरं । एवं हि दुर्विदो धर्मो मन्दप्रज्ञैर्विशेषतः ।

स भवान् धर्माभीरुत्वाद्बुवमैव्यन्महत्तमः । नरकं घोररूपश्च भ्रातुर्ज्येष्ठस्य वै बधात् ।

स त्वां धर्माभृतां श्रेष्ठं राजानं धर्मसंहितं । प्रसादय कुरुश्रेष्ठमेतदत्र मतं मम ।

प्रसाद्य भक्त्या राजानं प्रीते चैव युधिष्ठिरे । प्रयावस्वरितौ योद्धुं सूतपुत्ररथं प्रति ।

हत्वा तु समरे कर्णं त्वमद्य निशितैः शरैः । विपुलां प्रीतिमाधत्स्व धर्मपुत्रस्य मानद ।

एतदत्र महाबाहो प्राप्तकालं मतं मम । एवं कृते कृतञ्चैव तव कार्यं भविष्यति ।

ततोऽर्जुनो महाराज लज्जया वै समन्वितः । धर्मराजस्य चरणौ प्रपद्य शिरसा ततः ।

उवाच भरतश्रेष्ठं प्रसीदेति पुनः पुनः । चमस्व राजन् यत्प्रोक्तं धर्मकामेन भीरुणा ।

दृष्ट्वा तु पतितं पद्भ्यां धर्मराजो युधिष्ठिरः । धनञ्जयममित्रघ्नं रुदन्तं भरतर्षभ ।

उत्थाप्य भ्रातरं राजा धर्मराजो धनञ्जयं । समाश्लिष्य च सखेहं प्ररुदोद महीपतिः ।

रुदित्वा सुचिरं कालं भ्रातरौ सुमहाद्युतौ । कृतशौचौ महाराज प्रीतिमन्तौ बभूवतुः ।

तत आश्लिष्य तं प्रेम्णा मूर्द्ध्नि चाघ्राय पाण्डवः । प्रीत्या परमया युक्तो विस्मयंश्च पुनः पुनः ।

अब्रवीत्तं महेश्वासं धर्मराजो धनञ्जयं । कर्णेन मे महाबाहो सर्वसैन्यस्य पश्यतः ।

कवचञ्च ध्वजञ्चैव धनुः शक्तिर्हयाः शराः । शरैः कृत्वा महेश्वास यतमानस्य संयुगे ।

सोऽहं ज्ञात्वा रणे तस्य कर्म दृष्ट्वा च फाल्गुन । व्यवसीदामि दुःखेन न च मे जीवितं प्रियं ।

न चेदद्य हि तं वीरं निहनिष्यमि संयुगे । प्राणानेव परित्यज्ये जीवितार्थो हि को मम ।

एवमुक्तः प्रत्युवाच विजयो भरतर्षभ । सत्येन ते शपे राजन् प्रसादेन तथैव च ।

भीमेन च नरश्रेष्ठ यमाभ्याञ्च महीपते । यथाऽद्य समरे कर्णं हनिष्यामि हतोऽपि वा ।

महीतले पतित्यामि सत्येनायुधमालभे । एवमाभाष्य राजानमब्रवीन्माधवं वचः ।

अद्य कर्णं रणे कृष्णं सूदयिष्ये न संशयः । तव बुद्ध्या हि भद्रं ते बधस्तस्य दुरात्मनः ।

एवमुक्तोऽब्रवीत्पार्थं केशवो राजसत्तम । शक्तोऽसि भरतश्रेष्ठ हन्तुं कर्णं महाबलं ।